

настъпваше и по всичко се виждаше, че не подозираше нищо за насъ. Иначе, ако противникът би знаелъ, че така необичайно сме пили по чаша вино, че Жечо съ своето прасенце и ябълки така бѣ повишилъ настроението на ротата, то сега тѣзи приятели съвсемъ не биха пожелали да ни дойдатъ на гости.

Противникътъ продължаваше да върви къмъ насъ, а спокойствието на ротния като да ни разпъваше на кръстъ. Готови и съ затаенъ дъхъ едва намирахме сили да изчакаме командата „огънь“. И когато противникътъ дойде на триста крачки, въ единъ мигъ нашитѣ пушки и две картечници разразиха такава куршумена вихрушка, щото противникътъ едва намѣри време да се обърне въ паника и бѣгство. Но скоро той се окопоти, организира се и отдалечъ почна да настъпва въ тънки вериги. Негови конни ординарци се разше-таха бързо и скоро на галопъ му пристигнаха орджия. На позицията закипѣ оживенъ бой, който врагътъ удължи и по пжтя. Той съ право оцени, че само по този пжтъ ние ще можемъ да се откопчимъ.

Дъждътъ продължаваше да вали. Часа 7 мина отдавна. Стана тъмно като въ рогъ, а противниковитѣ орджия и картечници не пре-ставаха да биятъ пжтя. Ние изпълнихме зада-чата си, но затворени сами всрѣдъ тъмната и